

Arrest

nr. 165 768 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker vraagt een eerste maal asiel aan. Verzoekster vraagt een tweede maal asiel aan. Bij haar eerste asielaanvraag oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van haar asielaanvraag en bijgevolg werd haar asielaanvraag afgewezen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissingen wordt o.a. vastgesteld dat verzoekers hun verklaringen aangaande de omstandigheden en de gebeurtenissen die kort op de moord van M. K. volgden niet met elkaar overeenstemmen. Verder is de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoekers hun verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas aantasten.

Verzoekers poneren dat er benadrukt dient te worden dat de feiten die aan de basis van hun asielaanvraag staan al meer dan vijftien jaar geleden gebeurden en dat dit met zich meebrengt dat er eveneens onduidelijkheden in het relaas van de verzoekers bestaan. De Raad merkt op dat het tijdsverloop sedert de feiten de gedane vaststellingen niet kunnen verklaren. Van kandidaat-vluchtelingen, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kunnen weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van hun asielrelaas, die ze persoonlijk hebben meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van hun vertrek uit hun land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers hun geheugen te zijn gegrift zodat ze bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Waar verzoekers aanhalen dat de raadgevende geneesheer van het Commissariaat-generaal zich betreffende verzoekster haar gezondheidstoestand heeft uitgesproken zonder haar eerst ontmoet te hebben merkt de Raad op dat uit het administratief dossier stuk 17 (administratief dossier tweede asielaanvraag verzoekster stuk 24) blijkt dat de psy-expert van het Commissariaat-generaal op 11 februari 2013 telefonisch contact heeft opgenomen met verzoekster haar dokter die o.a. het medisch attest van 19 oktober 2012 heeft opgesteld. Uit dat telefoongesprek blijkt dat verzoekster over voldoende cognitieve krachten beschikt om op zelfstandige wijze haar asielrelaas te verdedigen en dat eventuele onvolledigheden of mineure tegenstrijdigheden hun oorsprong kunnen vinden in haar cognitieve moeilijkheden. De Raad wijst erop dat de tegenstrijdigheden tussen verzoeker zijn en verzoekster haar verklaringen betreffende hun beweerdde problemen geen mineure tegenstrijdigheden of onvolledigheden betreffen, integendeel.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoeren dat ze een dergelijk risico lopen, moeten hun beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielaanvraag, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Russische Federatie.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 februari 2016, benadrukken verzoekende partijen dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht uit hun land van herkomst reeds lang geleden hebben plaatsgevonden, namelijk 15 jaar, en het dus niet verwonderlijk is dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn. Zij stellen voorts dat tegenstrijdigheden tevens kunnen verklaard worden nu het heel moeilijk is voor verschillende personen om een feitelijke situatie aan te voelen. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat een aantal elementen niet worden betwist zoals de moord op de oom van verzoeker. Zij wijzen voorts nog op de medische toestand van verzoekster die eveneens een verklaring biedt voor de tegenstrijdigheden. Verzoekende partijen vervolgen dat zij samen 8 uur werden gehoord en er geen essentiële tegenstrijdigheden kunnen vastgesteld worden zodat er reden is voor een erkenning als vluchteling.

Betreffende verzoekende partijen hun argumentatie dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht uit hun land van herkomst reeds lang geleden hebben plaatsgevonden, namelijk 15 jaar, en het dus niet verwonderlijk is dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn, en hun verwijzing naar de medische toestand van tweede verzoekende partij dienaangaande, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt gesteld: *“Verzoekers poneren dat er benadrukt dient te worden dat de feiten die aan de basis van hun asielaanvraag staan al meer dan vijftien jaar geleden gebeurden en dat dit met zich meebrengt dat er eveneens onduidelijkheden in het relaas van de verzoekers bestaan. De Raad merkt op dat het tijdsverloop sedert de feiten de gedane vaststellingen niet kunnen verklaren. Van*

kandidaat-vluchtelingen, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kunnen weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van hun asielrelaas, die ze persoonlijk hebben meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van hun vertrek uit hun land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers hun geheugen te zijn gegrift zodat ze bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Waar verzoekers aanhalen dat de raadgevende geneesheer van het Commissariaat-generaal zich betreffende verzoekster haar gezondheidstoestand heeft uitgesproken zonder haar eerst ontmoet te hebben merkt de Raad op dat uit het administratief dossier stuk 17 (administratief dossier tweede asielaanvraag verzoekster stuk 24) blijkt dat de psy-expert van het Commissariaat-generaal op 11 februari 2013 telefonisch contact heeft opgenomen met verzoekster haar dokter die o.a. het medisch attest van 19 oktober 2012 heeft opgesteld. Uit dat telefoongesprek blijkt dat verzoekster over voldoende cognitieve krachten beschikt om op zelfstandige wijze haar asielrelaas te verdedigen en dat eventuele onvolledigheden of mineure tegenstrijdigheden hun oorsprong kunnen vinden in haar cognitieve moeilijkheden. De Raad wijst erop dat de tegenstrijdigheden tussen verzoeker zijn en verzoekster haar verklaringen betreffende hun beweerde problemen geen mineure tegenstrijdigheden of onvolledigheden betreffen, integendeel.”

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Het feit dat het, zoals ze zeer algemeen betogen, heel moeilijk is voor verschillende personen om een feitelijke situatie aan te voelen, neemt, net als het feit dat zij samen acht uur werden verhoord, niet weg dat van verzoekende partijen in alle redelijkheid kon en mocht worden verwacht eensluidende en coherente verklaringen af te leggen omtrent de problemen die hen ertoe zouden hebben genoopt hun land van herkomst te ontvluchten, in het bijzonder omtrent eenvoudig waar te nemen zaken zoals onder meer het feit of verzoekers vader en oom al dan niet in een conflict leefden en aangaande de bewaking van de huizen van verzoekers vader en oom na de moord op die laatste. Verzoekende partijen zijn hier echter in gebreke gebleven. Ze ontkrachten, noch weerleggen de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de bestreden beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met hun vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene opmerking dat een aantal elementen niet worden betwist zoals de moord op verzoekers oom, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 februari 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS